

Het leesdoel

Chelsea Mortensen
(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in de Verenigde Staten.

Anders luisterde naar zijn zus die tijdens de Schriftstudie thuis voorlas. Hij probeerde mee te lezen op zijn tablet. Maar het was moeilijk voor hem om zich op de woorden te concentreren.

Anders vond lezen heel moeilijk. Vorig jaar was gebleken dat hij dyslectisch was. Dyslexie is een leerstoornis die lezen moeilijk maakt. Zijn hersenen hus-selden woorden en letters door elkaar, en zijn ogen sprongen over de bladzijde.

Zijn zus las haar vers voor en zijn broer het volgende. Maar Anders las niet voor. Hij las niet graag voor. De woorden groter maken op zijn tablet hielp een beetje. Stom, maar zelfs dan las hij hortend en stotend voor. Hij maakte zoveel fouten! Hij moest

zoveel moeite doen voor iets wat anderen vlot leek af te gaan.

Toen ze klaar waren met lezen, bekeek Anders met de rest van het gezin een video. Die ging over het programma Kinderen en jongeren.

‘Stel persoonlijke doelen waarvoor je je best moet doen’, zei ouderling Gong in de video. ‘Ontdek nieuwe talenten, interesses en vaardigheden.’*

Anders dacht na over de doelen die hij kon stellen. Misschien kon hij leren koekjes bakken. Of beter leren voetballen!

Toen keek hij naar het Boek van Mormon op de tafel. Beter leren lezen, leek hem geen echt leuk doel.

*Zie face-to-facegesprek met ouderling Gerrit W. Gong (wereldwijde uitzending, 17 november 2019), Evangeliebibliotheek.

Maar hij wilde samen met het hele gezin in de Schriften kunnen lezen.

‘Ik weet wat mijn doel is’, zei hij tegen papa.

‘Wat is het?’ vroeg papa.

Anders pakte het Boek van Mormon. ‘Ik wil elke dag een vers van het Boek van Mormon hardop lezen.’

‘Dat is een gaaf doel’, zei papa. ‘Wanneer wil je eraan beginnen?’

‘Nu meteen!’

Anders ging naar zijn kamer en sloot de deur. Hij wilde niet dat iemand hem hoorde. Toen opende hij zijn Boek van Mormon. Hij verhaspelde een paar woorden, maar voor hij het wist was hij klaar met het eerste vers. *Dat ging zo slecht nog niet*, dacht hij.

Anders las elke dag een Schriftvers. Het was moeilijk! Ook had hij niet het gevoel dat hij er beter in werd. Maar hij ging door.

Op een dag zei zijn juf op school: ‘Tjonge! Ik weet niet hoe het komt, maar je gaat met sprongen vooruit.’

Anders keek op van zijn huiswerk. ‘Echt?’
Ze knikte. ‘Het gaat echt de goede kant op.’

Anders keek naar de woorden op zijn blaadje. Ze waren veel beter te lezen dan voorheen. Zijn doel om met de Schriften te oefenen, was zelfs goed voor zijn schoolwerk.

Toen hij thuiskwam, rende hij naar boven om in de Schriften te lezen. Toen hij naar de bladzijde keek, sprongen de woorden nog steeds heen en weer. Maar toch was het makkelijker om te weten wat er stond.

Anders keek uit naar de Schriftstudie die avond. ‘Hé, papa,’ zei hij. ‘Mag ik vandaag helpen met voorlezen?’

Papa grijnsde. ‘Heel graag!’

Anders las aandachtig mee terwijl zijn broers en zussen elk een vers voorlasen. Toen hij aan de beurt was, las hij het vers langzaam voor. Hij wilde er zeker van zijn dat hij elk woord goed uitsprak. Toen hij klaar was met lezen, keek hij op. Iedereen glimlachte naar hem.

Hoewel hij niet foutloos had voorgelezen, was Anders trots op zichzelf. Hij wist dat zijn hemelse Vader hem altijd zou helpen als hij goed zijn best deed. ●

ILLUSTRATIES: KELLY SMITH